

Rozbogašony ten bur hužywašo swěta, po próznym pożywašo co kuli za pjenjezy pożywaš možošo, se nažejucy, až tych pjenjcz niga kónc njebžo. Ale něga šak tola kónc weznuchu: slědny kroš běšo w šeńce přepity; pijany domoj se campajucy njezjabki se na tu góru zabłužijo, — Bóg wě, kak jo se stało, ale žajtřa namakachu jogo šěło třešnje husmjeršone pod lužcynej góru. —

Ze Syjka.

Wjelan.

IV. Niederwendischer Dialekt um Cottbus.

Dolojcnoserbska rěc hokoło Chošebuza.

Ten głupy Hanso.

Něga běšo kral, ten mějašo třoch synow; tomu młodšemu grońachu Hanso, dokulž pak jogo za głupego žaržachu, běchu jomu głupy Hanso nagronili.

Něto se sta, až ten kral bu chory. Wšykne srědnosci ako třebašo, nic nepomogachu. Ga słyšašo, až mogał se hugojš z třimi pčrami wěstego hobgusowanego ptaška a dwěma jablukoma z jogo gumna. Ako běšo to słyšał, kšěšo ned janego svojich synow huposłaš, aby jomu te tři pčra a tej jabłuce přińaš. Ten głupy Hanso kšěšo se na raz na drogu hudaš, ale tej dwa staršej se jomu smějaštej a jogo husměšowaštej. Ten staršy pak pušči se na drogu. Ducy přižo do wělikeje góle a tam trefi kjarcmu, do teje wón zastupi, a dokulž běchu tam luštne kumpany, ga tam při nich wosta. Skoro běšo svojogo kóna a te tři sta tolari zejgrał, kenž jomu jogo nan na drogu dał běšo. Jo, wón naporašo hyšće dluž a dejašo togodla w tej kjarcme wostaš.

Ako se ņeroši, huposla ten kral svojogo drugego syna. Ten přiže teke glucne až k tej kjarcme we tej wělikej góli, tam pak jogo ten bratr nutř zawołašo. Wón žěšo nutř, a zejgra teke wšykno což mějašo. Tak se sta, až teke ten drugi syn se ņeroši. Něto huposla ten kral toho głupego Hansa. Ten přiže teke k tej kjarcme we goli, ņejžěšo